

EL MICALET GALÀCTIC

Minerva, una vampira de veritat

David Navalón

Dibuixos de Gloria Celma

1

Quina mala sort!

En una casa d'un poble situat a les faldes del Penyagolosa, passant dèssset minuts de les dotze de la nit, una xiqueta dorm tranquil·lament al seu llit. Es diu Carla. Té huit anys i cursa tercer de Primària.

No tan sols dorm tranquil·la. També dorm profundament i aquesta nit no es despertaria encara que quatre elefants i un ase li cantaren a cor la cançó «La lluna, la pruna» a la vora del llit.

Tot sembla tranquil. Els grills dormen. Les estrelles estan en silenci. La lluna creixent pega cabotades. Inclús la foscor de la nit camina de puntetes per no molestar ni despertar els que descansen, que són tots. Bé, tots no. Al carrer hi ha una ombra que es mou veloç i silenciosa.

Ha vingut amb cotxe. Esquivant la llum dels fanals i els fars d'algun altre vehicle, ha aplegat fins al carrer de la casa de Carla i ha estacionat en un cantó. Del seu interior ha eixit una ombra que s'ha acostat a la casa sense fer soroll. Amb gran habilitat, s'ha enfilat fins a la finestra de l'habitació de la xiqueta, ha mirat endins i l'ha descoberta entre els llençols. A continuació, ha obert la finestra amb gran finor i destresa.

Primer un peu, després l'altre, ha entrat en el dormitori una figura menuda de la mida d'un xiquet de deu anys. Du un vestit negre amb tirants a la part dels muscles, sabates negres i una capa també negra que la cobreix de dalt a baix. Sols la camisa davall dels tirants és blanca. Inclús els guants que li apleguen fins al colze i els seus cabells curts, però ben pentinats, són negres com la foscor més inquietant.

Carla dorm de costat, mig tapada per un llençol i somia coses agradables.

La figura negra (negra llevat de la camisa blanca) es planta al peu del llit. S'aboca silenciosa sobre el coll de la xiqueta mentre obri la boca tot el que pot i més. Del seu interior ixen dos claus blancs, unes dents llargues i afilades. La figura negra és una vampira i està a punt de xuplar-li la sang a Carla!

Quan sembla que res podrà impedir el mos, se senten dos sorolls estranys i apagats:

–Cluc, cluc!

La visitant es queda parada, mira cap avall per veure què ha sentit i els ulls se li obrin com unes paelles. Damunt del coixí, al costat del cap de Carla, hi ha dos dentoles llargues i afilades.

La vampira no s'ho creu, arrima el cap i obri més els ulls per estar ben segura del que veu. Els seus claus, les dents amb què forada el coll a les seues víctimes, li han caigut de la boca com si res. La vampira fa un pas arrere, es posa dreta i es palpa la dentadura amb els dits per comprovar el que li acaba de passar.

–«Mare de Déu dels vampirs!» –pensa–. «Ara què faig!?»

Sense creure-s'ho, reacciona fent dos passos més arrere fins que xafa per accident una nina de Carla que hi ha en terra.

De sobte el joguet comença a cantar una nadala i a moure els braços amunt i avall. Canta tan alt que la xiqueta es mou en el llit i la vampira, sorpresa i sobrepassada, decideix pegar a fugir d'un bot per la finestra, no siga cas que la criatura es desperte i la descobrisca.

Carla s'ha despertat sobresaltada. Ha obert els ulls una mica. S'ha alçat en descobrir la seua nina cantant i l'ha agafada estranyada.

–Què fas? –li ha preguntat amb els ulls entreoberts–. Vols callar?!

Ha polsat un botó que la nina té al braç i ha callat. L'ha deixada caure i s'ha tornat a ficar entre els llençols. Abans de posar el cap en el coixí, ha descobert estranyada dos claus llargs i afilats. Com que està mig adormida, no està per buscar explicacions. S'estima més posar-los davall del coixí a veure si el ratolí li deixa algun regal. Al cap de dos minuts, dorm profundament i somia feliç, sense saber de quina bona s'ha deslliurat.

La vampira ha anat volant fins al seu cotxe. S'ha ficat dins esglaiada i desconcertada. Sense creure encara el que li ha ocorregut condueix cap a casa visiblement alterada.

Mentre va conduint, vos contaré que a Minerva, que així es diu la vampira, li han caigut els claus per una raó molt simple. Eren dents de llet.

Perquè Minerva, a pesar de ser una vampira, és encara molt jove. Només té 140 anys, i aquesta edat per a un vampir no és res.

Minerva no està espantada perquè li hagen caigut els claus, sinó perquè no sap com s'ho farà a partir d'ara per xuplar la sang a les seues víctimes.

Quant tarden a créixer les dents bones als vampirs? Aquestes són les primeres que li cauen i no té molt clar com funciona açò. I si no li'n creixen més!? Massa misteris. Ai, ai, aiii!

Fent-se preguntes i preocupada pel seu estómac, ja que encara no ha sopat, Minerva se'n torna a casa amb el seu cotxe.

Abans simplement es convertia en rata penada i anava volant a tot arreu. Però la veritat és

que aquesta forma de viatjar era un maldecap més que altra cosa. A l'hivern, no li feia gens de gràcia volar nua. Sempre agafava uns refredats de mira i apartat.

Quan se n'anava de vacances, era una faena haver de dur la maleta agafant l'ansa amb la boca i volar al mateix temps. Per no parlar de les manies de la joventut de llançar-li pedres cada vegada que la veien.

Una vegada un d'aquells vàndals la va encertar de ple i li va eixir un bony al front més gran que el seu nas. Això sí, a la nit següent l'anà a buscar i li feu un mos al coll tan suculent que va estar empaxada tres dies.

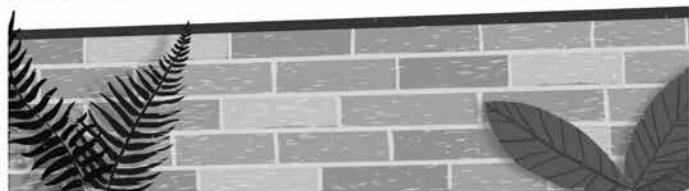
Per tot açò i altres raons que no venen al cas, la nit que descobrí l'invent del cotxe elèctric, no ho va dubtar ni un segon.

És un cotxe negre, per descomptat, i li va de meravella. Còmode, amb aire condicionat a l'estiu i calefacció a l'hivern. A més a més, el cotxe és ecològic, no contamina i, com que el motor no fa soroll, pot conduir de nit sense despertar el veïnat. El problema és l'aparcament. A pesar de ser xicotet, de vegades costa prou trobar un lloc. Però què n'ha de fer. No es pot tindre tot.

El cotxe ix veloç del poble i s'endinsa en una carretera que puja a la serra. Minerva viu en una urbanització ultrasecreta i exclusiva per a monstres, éssers horripilants i fades jubilades. Està tan ben amagada, que quan la gent del poble ix els caps de setmana a fer un passeig per la muntanya, passen quasi tocant els murs de la urbanització i ni tan sols se n'adonen.

No és molt gran. Hi ha una placeta al centre i tres carrers que ixen en forma d'estrela. Les cases, d'una sola planta, s'alineen l'una al costat de l'altra. Cadascuna està decorada i pintada d'acord als gustos de l'ésser que l'ocupa. Però totes tenen al davant una parcel·la menuda de terra que cadascú utilitza com més li agrada.

La casa de Minerva està pintada de negre. És una casa antiga que la vampira no s'ha preocupat de cuidar mai. De fet, a Minerva li agrada molt l'efecte tètric que li donen les finestres de fusta mig trencades. I què dir del jardí que l'envolta? Entre les males herbes que hi ha pertot, destaquen dos arbres secs que van ser cirerers molt de temps arrere.

Minerva aparca davant de la seua parcel·la i ix del cotxe pesarosa i pensativa. Els budells li sonen com si foren una traca.

–Auuu, quin soroll et fan els budells, Minerva!

Minerva mira cap al jardí de l'esquerra. Qui ha parlat, és l'home llop.

–No em parles. No em parles –contesta desanimada–, que aquesta nit no guanye per a desgràcies.

–No em digues que t'ha fugit la víctima...

–Pitjor. –Obri la boca tot el que pot i asseynala amb un dit la desgràcia de què parlava.

–Auuuuu, quin cas! Què t'ha passat en la boca? On tens els clauuus? Volies mossegar un cavaller amb armaduuura?

–Pitjor! Eren dents de llet i m'han caigut. Amb la fam que tinc!

–No patisques, Minerva. Va, passa cap a dins i et convidaré a sopar.

–Moltes gràcies, però deus tindre coses per fer. No voldria molestar.

–Auuu, què dius? No és molèstia. Hui no hi ha lluna plena. Pensava quedar-me en casa fent algunes reformes, però no tinc ganes de treballar, auuu! Passa i em faràs companyia.

L'home llop és un bon veí. El problema ve les nits de lluna plena. No pot evitar pujar a la xemeneia de sa casa i passar-se la nit udolant. L'escàndol és insuportable. Però com que els veïns ja el coneixen i hi estan acostumats, tots tenen taps per a les orelles per si cal.

L'home llop té per a sopar un bon fetge de cavall.

–Mira, Minerva. Mira quina bona pinta –diu alçant amb els dits un tros de fetge sanguinolent.

–Bé –respon dubtosa–. El tastarem. No he menjat mai carn, però si té sang...

–Que sí. Que sí. Auuu, ja veuràs com et llepes els dits –l'anima l'home llop amb un somriure.

Entre els dos paren taula i s'asseuen a menjar. L'home llop no espera a ningú i es tira damunt del seu plat mossegant el fetge amb gust sense tocar els coberts. A l'altre extrem de la taula, Minerva no es decideix a començar. És el soroll dels budells qui la impulsa a tastar el plat. Agafa el fetge amb les mans, tanca els ulls i li fa un bon mos tractant de sucra tota la sang que pot.

–Ecs!